גם כן כבוד

תמיד אמרתי שאם אדם חי מספיק זמן, הכל יקרה לו. הנה עובדה. בשבוע שעבר הוצעה לי הצעת־השוחד הראשונה בחיי. בעל חנות־תכשיטים סיפר לי שאצלו בחנות יש תכשיטים מאוד יפים ומעניינים והוא מוכר אותם בשני־שליש המחיר מאשר בחנויות אחרות. הוא אמר לי שאם אני אכתוב כמה מילים טובות על החנות שלו, הוא יתן לי במתנה תכשיט יקר לפי בחירתי.

רגע אחד של תדהמה ומייד פרצתי עליו בצעקות גדולות, מבולבלות ולא ברורות אפילו לי. כל כושר־הביטוי שלי נעלם בבת אחת ומה שיצא לי מהפה היה סתם צרור של מילים גסות. יצאתי מהחנות שלו בזעם ואחרי שנרגעתי קצת, טפחתי לעצמי על השכם ואמרתי לעצמי איזה בן־אדם נחמד וישר וכל השאר אני. זה שאני שונאת תכשיטים זה בכלל לא שייך לעניין. אני לגמרי בטוחה שככה הייתי מתנהגת גם אילו הוא היה מציע לי שוקולד שווייצרי שאני מאוד מאוד אוהבת.

אבל זה הכל שטויות. מה שקרה באמת זה ששיניתי את דעתי על נותני־השוחד למיניהם. תמיד חשבתי שהם בטח אנשים. אם לא ישרים, אז לפחות מתוחכמים ומומלחים שיודעים מה הם עושים וככה הם מתעשרים וכו' וכו' ופתאום הבנתי שהם סתם מושחתים ואידיוטים גם.

אם האדון המשחד היה, למשל, מזמין אותי לכוס קפה ומסביר לי כמה התכשיטים שלו מיוחדים (בגלל הבנתי בנושא בטח לא היה לו קשה לשכנע אותי) ואם הוא היה מוכיח לי שבאמת אצלו בחנות זה יותר זול מאשר במקומות אחרים, אני חושבת שהייתי כותבת על החנות שלו ברצון.

איך הוא הגיע לחנות־תכשיטים כזאת אם הוא גם מושחת וגם אידיוט? אמרו לי שאולי דווקא בגלל זה. לך תדע.

דגע של נחת

יש עיתונאים שהחברים הפרטיים שלהם תמיד מחפשים להם איזה שחיתות טובה, או מעשה־תועבה הגון. כדי לשמח את לבבם.

גם החברים שלי מחפשים לי כל הזמן דברים מעניינים שאוכל לכתוב עליהם, אלא שתמיד יוצאים להם מותק של דברים.

הברה אמרה לי שאם אני רוצה רגע של נחת, שאואיל לעלות על אוטובוס מס' 4 ואסע איתו עד רחוב אלנבי מספר 82, שם יש בית שהוא ממש פנינה בנוף התל־אביבי. נסעתי, נהניתי והצטערתי שהצילום הוא בשחור־לבן. אם מישהו יגיד לכם שתל־אביב זה כיעור אחד גדול, תשלחו אותו לבית היפה הזה.

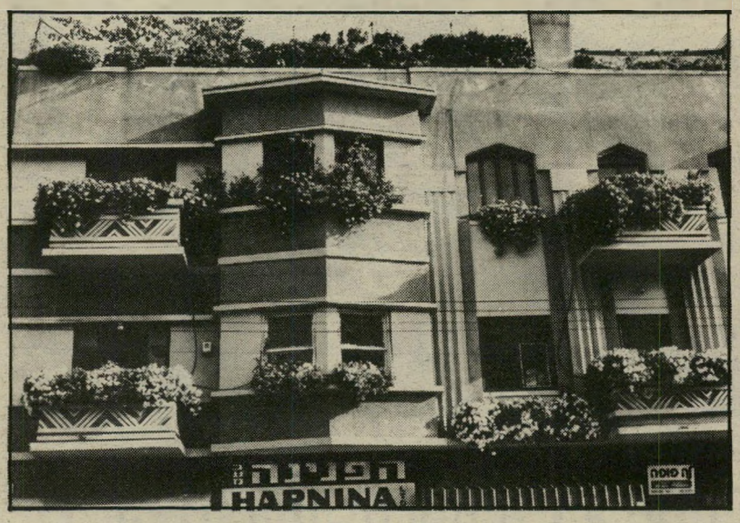

שיהיה במזל דגים

שככה יהיה לי מזל בחיים כמה שספרי־בישול יוצאים לאור בזמן האחרון. כולם כותבים אותם, בשלנים מקצועיים, עקרות־בית, פסיכולוגים, עיתונאים ועכשיו גם ספרי־צמרת. למרות האינ־פלציה בספרי־הבישול, בשבילי כל ספר חדש הוא שמחה גדולה ומכל ספר אני לומדת משהו חדש.

הספר האחרון שיצא רק השבוע בהוצאת מודן. הוא דגים מאת קובי בר, שעד עכשיו היה ידוע רק כספר של פנינה רוזנבלום ובלונדיניות אחרות. ועכשיו הסתבר שהבחור גם אוהב לאכול ולבשל.

הספר מכיל עשרות מתכוני־דגים, שלצערי לא אנסה אף אחד מהם באופן אישי כי 75% מישפחתי לא אוכלים דגים וה־25% הנותרים (זאת אני) מספקת את תאוותי הדגיות במיסעדות.

מלבד מתכוני־הדגים שבספר, מפוזרים בספר טיפים לבשלנים. הנה שלושה מהם:

אם נותרו לכם דגים מטוגנים, אל תשמרו אותם במקרר לארוחת־הצהריים של יום־המחרת. החמיצו אותם. שימו את הדגים בכלי־זכוכית עמוק, ולפו עליהם לימון, חומץ, פלפל שחור, מלח, ופרוסות־בצל בכמות מספקת ליצירת רוטב על הדגים. אחרי יום או יומיים הם ספגו את הטעמים והם מוכנים לאכילה.

או:

נותר לכם בצל קלוף שלם, או חלקו, שלא נוצל לתבשיל? פרסו את הבצל לפרוסות או לחתיכות בינוניות והכניסו אותו לצנצנת־זכוכית. שיפכו חומץ עד לגובה הבצל. אפשר להשתמש בבצל המוחמץ לבישול, לסלט, לעיטור לדגים או סתם כך. עם חתיכת־לחם.

או:

למה שלא נטגן כמה בצלים גדולים קצוצים, בפעם אחת. עד שישחימו. נעביר אותם לצינצנת ביחד עם שמן־הטיגון ונוציא אותם מהמקרר בעת הצורך. מחזיק במקרר כחודש ימים.

בחודש הספר העברי עולה דגים דגים 9.500 שקל. אחר־כך אני כבר לא אחראית.

משרת־ציבור סוג ז'

ביום ראשון ה־2.6.85 נסעתי באוטובוס קו 4 לאורך רחוב בן־יהודה בתל־אביב. בתחנת מנדלי עלו לאוטובוס שלוש ילדות בנות 11־10, לובשות מדי בית־ספר ונושאות ילקוטים. הן נכנסו לאוטובוס ואחת מהן הגישה לנהג את הכרטיסיה שלה ואמרה לו משהו שלא שמעתי. „תעופו מכאן, שלושתכן!" צעק הנהג בגסות ושלוש הילדות ההמומות ירדו מהאוטובוס. פניתי לנהג האדיב ושאלתי אותו בשיא־הנימוס מדוע הוא סילק את הילדות. „אני לא חייב לך תשובות." ענה הנהג. מספר האוטובוס היה 54־709־40.

אולי הוא לא חייב לי תשובה, אבל אני מציעה שאחד ממנהלי חברת דן יבקש ממנו לכתוב מאה פעמים „אני משרת־ציבור ותפקידי להיות מנומס."

מתגי שוקולד

פיסות שוקולד בצורת מקלונים וזעירים לזרייה על עוגות, לפתנים וכיו"ב.

מרקוע

ביסקויט: מאפה דק ופריך

ירצו — יאכלו, לא ירצו — ימרחו

חברתי הטבעונית, שכבר הספקתם בוודאי להכיר אותה מכל מיני דברים בלתי־מתקבלים על הדעת שהיא מסרה לי ואני לכם, הודיעה לי

בשמחה גדולה שאם אני מתה להתחיל לטפל בעור־הפנים שלי, יש לי אישור ממנה להתחיל עכשיו. היא הסבירה לי שחברת הלנה רובינשטיין הוציאה לשוק סדרת תכשירי־יופי על בסיס טבעי, ללא תוספת חומרים ותהליכים כימיים.

רוצים לדעת מה בדיוק? בבקשה.

1. קרם ניקוי־פנים עם גרגרי־מישמש ואגוזי־מלך.
2. תחליב־לחות חוחובה (כנראה איזה צמח חשוב)
3. תחליב־לחות מלפפונים
4. קרם לילה מאבוקדו

החברה שלי אמרה שזה טוב מאוד וגם לא כל־כך יקר.

טרחתי וטילפנתי להלנה רובינשטיין כדי שהם יאשרו לי את כל סיפורי הפירות והירקות והם אמרו שהכל נכון וגם שלחו לי תמונה של בחורה יפה שאיכשהו שייכת לעניין. לך תדע אם היא מרחה על עצמה את כל הירקות האלה או סתם אכלה אותם.

על־כל־פנים. אם אתן כל הזמן בעניין טבע בלבד, יש לכן סיבה למסיבה.

פינת בן־יהודה

נורא כעסו עלי מהאקדמיה שכתבתי לכם על השוקולד צ'יפס. מאיפה אני צריכה לדעת ש־קוראים לזה בעברית מתגי שוקולד?

הייתם מאמינים למשל שמרקוע זה פשוט ביסקוויט: מאפה דק ופריך?

ידעתי שלא תאמינו לי, אז הנה צילום של החומר המקורי, כדי שתתייחסו לעניין ברצינות. שאו ברכה.

מציאות

להיות עשיר צריך לדעת, כנראה. השבוע יצא לי לקבל שעור באיך להיות עשיר מגברת אחת. ששולטת היטב בחומר. למשל — הסבירה לי הגברת — אני לא קונה שום דבר אלא אם הוא במיבצע, במכירת־חיסול. אין מיבצע — לא קונים. אפשר לחיות בלי רוב הדברים שאנחנו קונים יום־יום.

עכשיו באה הפצצה. הגברת העשירה הסבירה לי שמהמחקר הפרטי שלה מסתבר שכל חברות־התמרוקים. למשל, מוכרות פחות או יותר את אותם המוצרים, רק בשינוי־אדרת, בשינוי־שם ובשינוי־מחיר. כך גם רוב החברות המייצרות תכשירים לניקוי־הבית, בגדי־ים, בגדים, לבנים, אפילו רהיטים ואפילו־אפילו טלוויזיה. ניסיתי קצת להתווכח. אבל היא אמרה לי: „תיכנסי לחנות שמוכרת חמישה סוגי טלוויזיה, ותנסי לראות הבדל ממשי בתמונה שהן משדרות." מה אגיד לכן? שכנעה אותי.

אז מה שצריך כנראה כדי להיות עשירה זה לקנות כל יום עיתון ולחפש במודעות מי מוכר מה, איפה ובכמה. מה שבמיבצע היא קונה.

נו, ומה את קונה השבוע, שאלתי אותה. השבוע אקנה שמפו לשערות מתוצרת סנוב. באריזה חסכונית של 500 גרם, שעולה בדרך כלל 3.600 שקל, אבל בחודש יוני עבור אותו המחיר אני אקבל כתוספת לשמפו גם סבון וקרם לידיים. אקנה חמישה שמפויים ואיתם אקבל חמישה סבונים וחמש שפופרות קרם ידיים בחינם, והנה יש לי מלאי לכל השנה כמעט.

ומה תעשי עם חמש שפופרות של קרם ידיים (שמתבזבז לאט), שאלתי אותה בתקווה שהנה חפרתי לה בור. ארוז אותן יפה ואתן מתנה לחברה שחוגגת יום־הולדת.

כך אמרה העשירה. חייכה והלכה והשאירה אותי לשלם עבור הקפה והקרואסון שלה. מה אמרתי לכן. צריך לדעת להיות עשיר.